

Bemærkninger til forslaget

1. Indledning.

Den øgede verdensomspændende bekymring omkring effekten af klimaændringer som følge af en stadig forøgelse af atmosfærens indhold af drivhusgasser fik i december 1990 FN's Generalforsamling til at beslutte, at der med henblik på undertegnelse på De Forenede Nationers Konference for Miljø og Udvikling i Rio de Janeiro i juni 1992 skulle udarbejdes en konvention om klimaændringer.

Under konferencen i Rio de Janeiro i juni 1992 undertegnede 154 lande samt Kommissionen for de Europæiske Fællesskaber konventionen. På indeværende tidspunkt er det oplyst, at Canada, Kina, Maldiverne, Marshall Øerne, Mauritius, Monaco, Seychellerne, USA og Zimbabwe har ratificeret konventionen. Det forventes, at en lang række andre lande vil ratificere inden for kortere tid.

Konventionen er omtalt i beretningen af september 1992 om forløbet af Rio-konferencen og i regeringsredegørelsen af november 1992 til Folketinget om opfølgningen af konferencen. Konventionen er ligeledes ved flere lejligheder indgået i forhandlinger i Folketinget, senest i forbindelse med forespørgselsdebatten (Forespørgsel nr. F9) den 3. december 1992 (Folketings Tidende 1992-93, sp. 3044 ff med motive-ret dagsorden af s.d. D21).

2. Forhandlingsforløbet.

Forhandlingerne blev påbegyndt i februar 1991 i USA og der afholdtes i alt 5 møder i den mellemstatslige forhandlingskomité, der blev nedsat med den opgave at udarbejde et udkast til konvention.

Møderne bar præg af en stærk differentiering mellem de industrialiserede lande og udviklingslandene, men der var også store forskelle internt i de to grupper.

Der var dog generelt enighed om, at de industrialiserede lande er ansvarlige for den hidtidige udvikling og at disse derfor må påtage sig de væsentligste økonomiske og politiske forpligtelser ved gennemførelsen af konventionens målsætninger.

I gruppen af industrialiserede lande blev der lagt vægt på forskellige prioriteter, idet nogle lande var

interesserede i at fastsætte stærke bindende forpligtelser for emissioner af drivhusgasser, især kuldioxid. Andre industrialiserede lande var af politiske/geografiske årsager noget mindre interesserede i at påtage sig disse byrder, og endelig var der en gruppe af industrialiserede lande, som befinder sig i overgangen til en markedsøkonomi, og som derfor igen havde andre prioriteter.

Udviklingslandene var ligeledes opdelt i interessegrupper. De lande, der vil blive hårdest ramt af eventuelle klimaændringer, som lavtliggende ø- og kyststater og tørkeramte lande, arbejdede for at opnå den stærkest mulige konvention. En anden gruppe udgjordes af større udviklingslande og lande, som på trods af deres status som udviklingslande er højt udviklede og endelig gruppen af OPEC-lande.

I lyset af de store forskelle mellem landene både på industrielt og på miljømæssigt niveau, var resultatet af forhandlingerne yderst tilfredsstillende. Konventionen er således et godt udgangspunkt for det videre internationale samarbejde på området.

Som for de øvrige vedtagelser i forbindelse med Rio-konferencen skal vedtagelsen af denne konvention i høj grad betragtes som starten på en proces. For at fremskynde denne proces er det besluttet, at der igangsættes et forberedende arbejde i perioden indtil konventionen officielt træder i kraft.

3. Konventionen og dens indhold.

Konventionen består af 26 artikler og to bilag.

Artikel 1.

Indeholder 9 definitioner til konventionen.

Artikel 2.

Hovedformålet med konventionen er, at opnå en stabilisering af koncentrationerne af drivhusgasser i atmosfæren på et niveau, som kan forhindre farlig antropogen (menneskeskabt) indvirkning på klimasystemet.